

A close-up, high-contrast photograph of a woman's face, focusing on her right eye. The eye is strikingly blue and contains a detailed image of the Earth (Globe of Earth). Her hair is dark and pulled back. She is wearing a silver, teardrop-shaped earring. The background is dark, making the face and the eye's reflection stand out.

DIMENZE

MICHAELA BERÁNKOVÁ

Michaela Beránková

DIMENZE

Copyright

Autorka: Michaela Beránková, 2014

Obálka: Josef Beránek - QiQ studio, 2014

Vydal: Martin Koláček – E-knihy jedou

2016

ISBN:

978-80-7512-481-4 (ePub)

978-80-7512-482-1 (mobipocket)

978-80-7512-483-8 (pdf)

1.

Od té doby, co se mi zdává ten stejný sen, nevím, když se ráno probudím, jestli je ta postel pode mnou skutečná nebo se mi pořád něco zdá. Probliknu budík, který se má rozezvonit za deset minut, a ještě chvíli hypnotizuji strop, kde jako by se vypálil obraz tajemného muže, kterého jsem během svého snění potkávala a který se mě snažil varovat a o něčem přesvědčit. Nic z toho, co řekl, nedávalo smysl, ale zůstávalo mi to vypálené v živé paměti.

Shodím ze sebe peřinu a donutím se zvednout. Nohama pod sebou nahmatám papuče. Šouravými kroky vycházím ze skromně zařízené ložnice s dvojlůžkem a kolem krémové sedací soupravy se dobelhám do koupelny. Rozsvítím světlo, které mě na chvíli oslní. Umyvadlo se zrcadlem je rovnou za rohem, naproti němu je položena vana a vedle hned skříň s vestavěnou pračkou. V rychlosti si opláchnu obličej a zadívám se na sebe do zrcadla. Vypadám opravdu unaveně. Hnědé oči, které na mě teď zírají, jako by neměly daleko k slzám. Moje oválná tvář, jindy plná elánu a s úsměvy na rozdávání, je teď naprosto bez života. Je mi jasné, proč. Jestli tohle šílené tempo bude pokračovat dál, už to asi nevydržím.

„Dneska už naposledy. Pak si už konečně musím vzít tu dovolenou,“ přislíbím sama sobě a v přihrádce pod zrcadlem popadnu kartáč a začnu si vyčesávat své dlouhé, tmavě hnědé vlasy.

Dilema se šatníkem, které později následuje, nakonec rozřeším tak, že na sebe natáhnu černé kalhoty a dlouhý světle hnědý svetr. Popadnu i koženkovou bundičku, přeci jen už je podzim. Na svém obvyklém místě v předsíni nacházím připravenou kabelku a zanechávám za sebou tmavý, útulný byt. Není moc velký, dva plus kk, ale dokonale mi vyhovuje. Dostala jsem ho od rodičů k dvacátým narozeninám, když jsem si konečně postavila hlavu, abych se osamostatnila. To už taky bude nějaký ten rok... Zamykám a sjíždím výtahem celých pět pater, abych, jak jsem si beznadějně pomyslela, na to musela dobíhat zrovna odjíždějící autobus.

„Trochu života do toho umírání,“ popichuje mě kolegyně, když jsem se v kuchyňce pro zaměstnance konečně odhodlala uvařit si kávu. Na to se vážně nedá nic říct.

„Na to, že ti je dvacet pět, vypadáš strašně,“ zaculí se. Jak se otáčí směrem ke skřínce, cítím její vanilkový parfém. Dnes má na sobě žluté šaty s tmavým svetříkem, což se jí k černému mikádu podle mne docela hodí. Lisa má srdcovitý obličej, modré a poněkud šikmější oči. Kdybych ji neznala, hádala bych, že pochází odněkud z východu, a částečně bych se dokonce trefila, protože Lisa má smíšené předky. Je hubená, milá, vstřícná. A je to moje dlouholetá kamarádka.

„Jen si posluž a oraz si. Nikomu bys tu stejně nechyběla, beztak se jen vozíš,“ vchází starší, nepříjemná čtyřicátnice. Odjakživa jsem s ní měla problémy a chvíli mi trvalo, než jsem se proti jejímu smyslu pro drzost dokázala vymezit. Ale kdo chce psa bít, vždy si hůl najde, ještě se zjevně nesrovnala s tím, že jsem mezi nás dvě postavila hranice. A myslím, že jsem ji hlavně proto nepřestávala překvapovat.

„Jistě, že nechyběla. Kdybych tu nebyla, určitě by to na výsledek zasedání nemělo žádný vliv,“ připomenu jí. Víím, že pomyslí na to samé, jako já – jak velký ohlas na zasedání sklidil

právě můj návrh. Dobře si pamatuji, jak se v tu chvíli tvářila. Byl to s nejvyšší pravděpodobností můj nápad, který zabránil hrozícímu propouštění, které poslední dobou viselo ve vzduchu. A Kate byla jedna z těch, které se nejvíce klepala kolena.

Spolkne jazyk. A jako by se nic nedělo, zeptá se mě, jestli zbyla v konvici ještě voda. S křiklavě růžovou halenkou se nacpe mezi pulty a pokouší se natáhnout po dóze. Je malá, korpulentní. Má vlnité, tmavé vlasy po ramena a obličej jí zdobí samý faldík. Ani nemám ponětí, jakou barvu mají její oči, a nezajímá mě to.

Zasednu k počítači, kde na mě čeká spousta práce, kterou je potřeba udělat. Dnes tu jsem naposledy, připomenu si pevně. Musím mluvit s vedením. Kousnu se do rtu.

Můj šéf je sice dominantní muž a v mnohém mi připomínal otce, ale přesto se, tentokrát, necítím tak svázaná při představě, že s ním potřebuji probrat svou situaci, jako jsem obvykle za podobných okolností bývala. Stále nepřestávám žasnout, jak mi zpočátku banální věc – meditace, kterou jsem dlouho považovala za nesmyslnou radu šířící se internetem – natrvalo ulevila od úzkostných stavů. Myslím, že kdyby lidé v podobné mentální techniky víc věřili, mnoho kvalifikovaných terapeutů by bylo rychle bez práce, pokrčím nad tím paradoxem rameny.

Upiju kafe a pootevírám okna grafického programu. Musím stihnout navrhnout design pár webovým stránkám. Specializuji se především na ilustrace, což nebývá v kruhu mého uplatnění příliš typické – přestože dnešní práce nebyla tím příkladem – a to je pravděpodobně taky důvodem, proč jsem se ve firmě dobře uchytila. Vedení by si mě zaručeně mělo více vážit, to není vychloubání, to je holý fakt.

Všimnu si, že šéf přichází do kanceláře, věší za dveřmi kabát a zavírá za sebou dveře. Nechám ho oddychnout a půjdu na věc. Tak do toho.

Dřív, než se odhodlám vejít, se se šéfem málem srazíme ve dveřích.

„Vás jsem zrovna hledal, Kandorová,“ bere mi slova z úst a okamžitě mi navrhuje, mně spíš připadá, že přikazuje, abychom spolu probrali rozpracování projektu naší reprezentace, který jsem předložila. Chvíli se snažím chytit dech, když začne vytahovat termíny plnění. Musím ho zastavit, než bude příliš pozdě něco namítat.

„Víte, vlastně jsem se vás přišla zeptat, jestli byste mi nedal volno,“ řeknu.

„Vy si ze mě děláte srandu, že?“ ušklíbne se. Je mi jasné, že tím myslí, že jsem se asi musela praštit do hlavy, když melu takové nesmysly v zrovna tak nabitém harmonogramu. Měřím si jeho černý dokonale padnoucí oblek a nejde si nepovšimnout, že si své plavé vlasy ulízal na opačnou stranu hlavy. Tahle šéfovská móda...

„Tak dost vtípků a pustíme se do práce,“ pobízí mě rukou, abych šla dál.

Cítím, jak se mi rosí čelo. Uvědomuji si, co se právě stalo. Takhle to bylo vždycky. Nechci, aby se mu zase podařilo mě odbýt. Ignoruji ten popud slušného vychování a stojí mě veškeré sebeovládání, abych nevešla do té kanceláře.

„Pane řediteli,“ naléhám. „Celé čtyři týdny pracuju od rána do večera, víkendy bez proplacených přesčasů,“ protože jste mi zadal práci, kterou mohli vykonávat jiní, ale kteří by se na vás samozřejmě vykašlali, pomyslím si raději tiše, abych nepůsobila naopak příliš drze, „a dokonce jsem se dala do návrhu designu, který včera sklidil úspěch. Opravdu si potřebuji oddechnout.“

„Nevím, jak si to představujete,“ odpovídá poněkud zaskočeně. „Vy mi odporujete?“

Na hrudi se mi sevře. „No, když to řeknete takhle, tak to zní...“

Zamračí se. Tohle zjevně nečekal. Prozkoumává můj pohled. Hlídám se, aby na mě nebylo poznat, jak mě svou reakcí zaskočil. Najednou si zdaleka nejsem tak jistá tím, jestli to nepřeháním. Doufám, že z této konverzace, dá-li se to tak nazvat, nevyjdu ještě hůř než obvykle. Třeba s kupou nezpracovaných požadavků navrch a doprovodem nenávislných pohledů.

Něco na mém výrazu ho muselo o něčem přesvědčit. Možná mu došlo, k čemu se schyluje, a nechtěl dělat cirkus před kolegy. Nemá ani ponětí, jak blízko jsem měla k tomu, abych svou žádost odvolala.

„Nevím, jestli vám to dochází, ale jste jedna z nejtalentovanějších zaměstnankyň, které tu máme. Opravdu vás nikdo nemůže nahradit.“ To jsem tušila. Vyhazovem mi ještě za celou docházku nevyhrožoval. Přikývnu na srozuměnou.

„Ale pokud to vnímáte takhle, musíme se dohodnout, jak to celé teda zorganizujeme, pokud tu nebudete přítomna.“

Zůstanu na něj nevěřicně koukat. Ještě nikdy se mnou nejednal podobným způsobem. Nikdy.

Komunikace mezi námi je najednou úplně o něčem jiném – dokonce mi sám od sebe navrhne, abych si vzala rovnou dva týdny dovolené s tím, že do odpoledne musím stihnout rozpracovat klíčové faktory prezentačního projektu. Připadám si, že se musím vážně každou chvíli probudit. Nezmůžu se na nic víc, než na přitakávání.

S lejštry v ruce směřuji ke svému místu a myslím, že musím zářit jako sluníčko. Koutkem oka registruju, jak mě Kate Leicocová propaluje nenávislným pohledem. Především, když za mnou vykukne ředitel, aby jí oznámil, že se valná část mých dnešních

rutinních povinností přenesu na ni, vypadá, jak kdyby snědla citron. Možná na mě v nejbližší době zase vyjede, u ní tyhle hysterické výstupy byly poměrně časté, že jsem si na ně zákonitě musela zvyknout jako první. Ať si stěžuje, hledá chyby a reaguje slovně agresivně. Prostě mi to najednou tolik nevadilo, a na ten fakt jsem si už zvykla taky. Matně si vybavuji paralyzující pocity bezmoci a sevření na hrudi.

Přemýšlím, jak dovolenou využiju. Mám spoustu plánů – mohla bych si zajít třeba zaplavat, sepsat nějaký text – ráda jsem psala, mám bohatou fantazii, jenže obvykle jsem na to neměla čas. Mohla bych zajet za rodiči, které jsem už přes rok neviděla – utužit vztahy – no, už si nejsem tak jistá, jestli by to byl dobrý nápad, když si uvědomím, že to nejspíš nebude zrovna příjemné setkání, radši bych mohla vyrazit za nějakou turistikou a rodinné záležitosti odsunout na nějaký víkend. Práce mi při tom jde lehce od ruky, respektive od tabletu. Počítač jako by změnu mého přístupu vycítil a nezasekával se každou hodinou, takže většinu stěžejních povinností mám do oběda hotovo. Ještě si v pohodě stíhám uvařit a vypít další čaj, který Lisa přinesla na ochutnávku. Až ze zahraničí. Lisa s manželem hodně cestovali po světě. Lise to evidentně prospívá, má skoro pořád dobrou náladu. Dawson má na ni dobrý vliv.

Nastane pauza na oběd. Kate se nesnažím vyhnout, ale zdá se, jako by se umoudřila, jelikož se ona vyhýbala mně. Kdo ví, co se jí asi musí honit hlavou...

V přízemí tu máme kantýnu, kde se scházíme dohromady s pracovníky ze tří různých firem, sedí tu advokáti, finanční poradci a bankéři a mezi nimi my, grafici a programátoři webového rozhraní. V relativním klidu dojíždám poslední kousek rizota a zapíjím ho limonádou. Rozhlížím se, zatímco si snažím představit, že jsem jinde, že popíjím koktejl někde u vody a v pozadí hraje rytmická muzika... To šumění mořských vln z

povzdáli je uklidňující... Přemůže mě nostalgie. K moři jsem taky často jezdila s rodiči.

Jo. S rodiči. Povzdechnu si a zvednu se. Teď se hlavně musím soustředit na práci, ne srovnávat, co bylo a není. Aby se mi v projektu nepodařilo nadělat chyby, je třeba se maximálně koncentrovat – dělat chyby bylo v mém oboru tak snadné.

Na půli cesty z jídelny si mě odchytne šéf s tím, že musí narychlo odjet, jestli bych se tu zítra na chvíli nezastavila, abychom spěšně zkonzultovali několikero drobností. Ráda souhlasím. Nebýval ke mně obvykle tak vstřícný, tak proč bych mu nevyhověla. Mám ze sebe radost, že jsem si to volno konečně prosadila. Na zbývající dvě hodiny si ještě jdu uvařit dobrý čaj a prohodím s Lisou pár slov.

„Tak ti ji dal? No to je super,“ sdílí se mnou to nadšení. „Mohly bychom pozítří vyrazit třeba na kávu, co říkáš?“ navrhuje. Mou kladnou odpověď ovšem náš rozhovor končí. Také má spoustu práce, tak na hlubokomyslné debaty není chvíle. Všimnu si svého odrazu na skleněných dvířkách kuchyňské linky a ten pohled je uspokojující. Pravda. Dlouho jsem se neusmívala.

Tak hurá do práce. Už jsem skoro zapoměla, jak moc ji zbožňuji.

Před odchodem ukládám dokument a zálohuji ho na flashce, kterou nosím vždy při sobě. Před rokem se mi některá data neúmyslně smazala, a tak se podobným komplikacím přirozeně snažím předejít. Myslím, že bych spíš zapoměla zamknout v bytě, než přesunout soubory na flash disk. No, půl měsíce budeš ležet v koutě, věcičko, taky si zasloužíš trochu toho oddychu, pomyslím si v duchu.

Chlapi programátoři, s kterými vcelku vycházím a s nimiž mám především profesionální vztah, zůstávají přesčas, takže se

nemusím starat o zhasínání světel a opouštím budovu krátce po odchodu kolegyň.

Vzduch venku je tak osvěžující. Nadechnu se z plných plic. Dnes hodlám vypnout a prostě relaxovat. Nic konkrétního.

Odbudu si nákup, porozhlédnu se po nějakém šampaňském, abych si večer pořádně vychutnala.

Domů dorazím až navečer. Za sebou zavírám svůj pracovní svět. Kabelku nechám na botníku. Úzkou předsíní kráčím podél obývacího pokoje, situovaného do rohu po levé straně, ke kuchyňskému pultu ořechového dezénu a černé mramorové desky a chystám se připravit si něco k snědku. Mám v mrazáku mraženou pizzu. Zapnu troubu a otevřu šampaňo. Krátce na to slyším, že mi v kabelce zvoní telefon. Když se sehnu k botníku, mobil stále zvoní. Docela mě překvapí, když na displeji bliká číslo mého bývalého. Stýkali jsme se rok. Dlouho jsem si nedokázala přiznat, že našemu vztahu chyběla jiskra. Nemyslela jsem si, že by se mohl pokusit mě znovu kontaktovat, poté, jak moc jsem ho prý urazila. Popravdě jsem mu tehdy oznámila, že se cítím lépe, když jsme každý zvlášť, a jeho ego pravdu nedokázalo snést.

Nechám mobil zvonit, nebudu si kazit večer. Ustrknu ze skleničky. Půjdu se naložit do vany. Než se mi natočí voda, pochutnám si na pizze. Nádobí mám umyté raz dva.

Koupila jsem si jasmínovou pěnu. Rozmazluji se se vším všudy. Vliju odměrku pěny do koupele a nadechnu se vůně. Špinavé prádlo letí do prádelního koše a vzápětí se už uvelebuji ve vaně a slastně zavírám oči. Vnímám příjemné teplo vody. Povzdechnu si. Přesně tohle jsem potřebovala.

„Bud' opatrná,“ zaslechnu a na okamžik jako by přede mnou ve vaně seděl ten muž ze snu, než se jeho obraz jako oblak rozplyne. Zapamatuji si jen jeho upřený pohled. Jeho modré oči.

Srdce mi poskočí a s ním i celé tělo. Část vody se přelije přes okraj smaltu. Omyju si obličej a rozhlédnu se, jestli jsem tu sama.

Ticho je nepřekonatelné. Neopovažuji se vydat hlásku. Když mi zase začne vyzvánět mobil, málem mě z toho trefí šlak. Snažím se dýchat, no tak, neblbni...

Natáhnu se po telefonu a zadívám se na displej. Neodbytný Peter. Oddechnu si, jak se mi uleví. Obrátím oči v sloup. Že by mi všichni dali svátek, to tedy rozhodně nehrozí. Ve vaně už ale nehodlám zůstat ani o minutu déle. Připadá mi, jako by tu se mnou někdo byl. Jsem fakt zralá na psychiatrii. Vezmu si župan a vytáhnu špunt.

Usednu k televizi na pohovku. Zkopu z chodidel papuče. Plovoucí podlaha je na dotek studená a připomíná mi, abych se porozhlédla v obchoďáku po koberečkách. Světlo v kuchyni nechávám rozsvícené. Radši. Pro jednu se snad nic nestane. Na stolku sáhnu po ovladači a namířím s ním k obrazovce. Je mi jedno, jaký program. Hlavně, že něco slyším. Mám z té koupele vážně divný pocit.

Otevřu oči a najednou si uvědomím, že je ráno. Musela jsem na sedačce vytuhnout.

„To snad není možný,“ procedím skrz zuby. Záda mám přeležená. Snažím se zvednout, moje svaly protestují tupou bolestí. Když konečně stojím na nohou, je to lepší. Už s jistějším krokem nejprve dojdou pozhasínat a dám vařit konev. Do připraveného hrnku se chystám vhodit pytlík čaje, ale nakonec se rozhodnu pro kafe – vzhledem k tomu, že dnes do práce nejdu, jsem na něj měla nárok.

„Volno,“ zopakují nahlas, jako bych tomu pořád nemohla uvěřit, a zalévám si hrníček až po okraj. Vychutnávám si první doušek a zamířím si to rovnou do koupelny. Musím se dát do pucu. Usměju se na sebe do zrcadla a v ten okamžik se zarazím, jak mi to

dochází. Tuto noc to bylo poprvé za měsíc, kdy se mi nezdálo o Něm. Udivuje mě, že si ho snažím vybavit po paměti. Nějak se mi to nechce líbit, což tedy fakt nedokážu pochopit. Zavrtím hlavou ve snaze ten pocit ze sebe setřást. Podobné věci se občas prostě stávají, na internetu jsem už kolikrát narazila na diskusi, kde se řešily problémy s opakujícími se sny, nočními můrami. Nepokládala bych tomu takovou důležitost vlastně nebýt Lisy. Lisa téměř nadpřirozeným jevům a znamením věří. Dokonce mě vzala i ke kartářce, nebyla jsem z toho dvakrát moudrá, jelikož mi vyvěštila, jak to není osudové. Přeci ty pochybné předpovědi nemůžu brát vážně.

Prohlížím se v zrcadle a snažím se radši soustředit na běžné věci, například třeba co si obléknu. Dnes dávám přednost pleteným hnědým šatům a silonkám. Cítím se elegantně. Pro dnešek jsem si naplánovala koupi koberečku, navíc se musím otočit v práci, a tak bych mohla trochu reprezentovat. Odpoledne samozřejmě nechávám otevřené spontánním nápadům.

Když opouštím byt a otáčím se zamknout, obydlí vypadá jako vždy. Žádná známka, že by se něco mělo pokazit. Jsem paranoidní.

Tedy, stíhám dokonce i autobus. Tolik o mém vnitřním naladění. V práci se omezím pouze na kontakt s vedoucím, jen dovnitř a ven, abych v budově nevytvrdla déle, než je nezbytně nutné. Na Lisu mávnu na pozdrav jen z dálky, aby mě nezdržovala. Lisa umí obyčejný hovor tak rozvětvit, že je potom prakticky nemožné ji zastavit. Neexistuje, že by Lise došla témata k probírání. A na to teď nemám čas. Později jí zavolám, abychom se domluvili na tom kafe.

Vejdu za šéfem do kanceláře. „Slečna Kandorová. Pojd'te dál, už vás očekávám.“

Usměju se. Pořád ho to drží. Kdo by to byl řekl, že bude stačit tak málo, aby se ke mně začal chovat jako k partnerovi, a ne

jako k pomocné síle podniku. Konzultace jde hladce, vesměs se snažíme přerozdělit povinnosti mezi další zaměstnance, aby se projekt po dobu mé nepřítomnosti trochu pohnul. Je jasné, že značná část práce bude čekat na mě, ale aspoň aby se začalo. Krotím svoje nadšení, abych nepůsobila jako rozjařené dítě.

Po schůzce se rozloučíme. Popřeje mi hezkou dovolenou, tak mu poděkuji. Beru za kliku, otevírám dveře... a všechno je vzhůru nohama. Všechno je špatně. Obrázek, který se mi naskytne, mě naprosto paralyzuje. Zůstanu trčet ve dveřích a snažím se přesvědčit, jestli se to skutečně děje.

V místnosti se mnou pracuje pět lidí, teď u každého stojí muž, který přivádí mé myšlenky až k bojovníkům ninja – protože jsou do jednoho od hlavy až k patám zahaleni v sytě černých rouchách – a pod krky jim drží – ne, nezdá se mi to, jsou to vážné meče. Vážně nemám ponětí, co to má znamenat. Nejradši bych zalezla zpátky do kanceláře a dělala, že jsem nic neviděla, ale...

„Co se tady děje?“ procpe se kolem mě šéf. Ve stejný okamžik ho někdo zprava omráčí. Otočím se, mám srdce až v krku. Můj pohled zakotví na osobě v černém. Zírají na mě tmavě hnědé oči. Vybavím si jiné modré oči člověka, který mi večer kladl na srdce, abych byla opatrná. Suše polknu. Jsem asi blázen, ale nedokážu popřít možnou spojitost.

Moje tělo je zaplavené adrenalinem. Ani nevím jak, prostě se rozeběhnu ke kuchyňce, kde nikdo z nich nestojí, a doufám, že se budu moci bránit horkou vodou z konvice.

„To bych být tebou nedělal,“ varuje mě hluboký hlas a můj pohled padá na Lisu. Je poznat, že má strach.

„Co po nás chcete?“ vyhrknu. Snažím se zorientovat.

„Půjdeš s námi.“

„A co když ne?“

Zavrtí hlavou a povýšeně se ušklíbne. Víím, nemám příliš na vybranou.

„Nechte jít aspoň je,“ zkouším, přestože nejsem zrovna v pozici, kdy bych mohla vyjednávat.

„Samozřejmě.“ Pokyne rukou ostatním a muži své zbraně sklopí dolů. Divné, nedává mi smysl, že by přistoupil na mou podmínku. Lisa a Kate od nich doslova odskočí. Lisa se na mě podívá. Přikývnu hlavou, že mě tu může nechat a odejít. Ale všichni, tedy mimo Kate, na mě dál zůstávají zírat. Zdá se, jako by na něco čekali.

„Běžte,“ poručí velitel, aniž by se za nimi ohlédl.

Kousnu se do rtu. Musím toho nějak využít. A v tom mi hlavou probleskne nápad.

Popadnu konvici a švihnu s ní, že celý obsah přistane na protivníkovi. Zasténá – nevím, jestli bolestí nebo překvapením, ale nezjišťuji to. Clark, Steven a Roll strčí do těch mužů, aby mi uvolnili cestu a já se mohla dostat ven, a zaregistruju, že Lisa zapne poplašné zařízení. Všichni utíkáme, pokouším se vyhnout pažím, které se po nás napřahují. Přijde mi to, jako bychom probíhali rozpadající se jeskyní. Je to šílené. Kluci mizí ve dveřích a zanedlouho tam budu i já. Těsně před východem mě však někdo chytne za ruku. Vykřiknu.

Probíhá to jako ve zpomaleném filmu. Jejich vůdce zuří a snaží se mě trefit svým ostřím. Jestli mě hodlá zabít nebo jen přimět, abych se podřídila, na tom nesejde. Vší silou k sobě trhnu zápěstím. Jeho meč mění směr a já vidím, jak mi padá na obličej. Nepřestávám se vyprošťovat.

Někdo se zezadu přiřítíl. Slyším, jak do sebe dva meče narážejí. Moje ruka se uvolňuje z drtivého sevření. Hledím do modrých naléhavých očí a nevím, co si mám myslet.

„Běž!“ nařizuje a já se neodvážím neuposlechnout.

Pádím jako o život a venku se střetnu s policisty, kteří proběhnou kolem mě. Snažím se popadnout dech. Lisa je hned u mě a s Rollem mě odvádí stranou.

„Už je to v pořádku.“

Neurčitě přikyvuji, snažím se tomu věřit.

„Co po tobě můžou chtít?“

„To bych ráda věděla.“

Nepřestávám sledovat, co se kolem mě děje. Stejně tak i Lisa a Roll.

Do firmy se snaží dostat i zdravotníci, kteří přijeli pár minut po policii, ale ti vbíhají dovnitř, až jakmile policista odkývá, že je to bezpečné. Během čtvrt hodiny se tu začnou objevovat novináři, kteří se o přepadení kdoví jak dozvěděli. Roll nás odvede víc bokem, abychom jim nepadli do rány. Neprotestuji, na rozhovory teď zaručeně nemám nervy. Lepší, když se připojíme ke shluku kolemjdoucích zvědavců.

Dlouho se nic neděje, všichni čekají. Policie vychází z budovy. Se třemi zajatci.

Počkat, to není možné. Přísahala bych, že jich bylo dvakrát tolik.

Vyměním si s ostatními spolupracovnicí nechápvavý pohled. Clark se krátce na to vyptává vyšetřovatele na podrobnosti. Slyším, že se nikdo další uvnitř budovy prý nenacházel. Pomalu si klepali na čelo, když Clark protestoval. Kudy by ti zlodušci přece utekli, že? Určitě by neprošli jejich zabezpečením.

Před očima se mi zatmí. Vnímám, že mě Roll rukou zachytí, abych nespadla.

„Jsi v šoku.“

„Ty se jí divíš?“ vyjekne Lisa.

„Kde bydlíš?“

„Nic to není. Jsem naprosto v pořádku,“ odporuji.

„Klidně můžeš jít ke mně,“ nabízí mi Lisa. „Jestli nechceš být sama. Pomůžeme ti sbalit pár věcí.“

„Nechci tě obtěžovat,“ ze slušnosti zamítám.

„Prosím tě. Byly doby, kdy jsi u mě spala denně.“ Mrkne na mě. Vděčně se na ni usměju.

Přistoupí k nám jeden z policistů, že by se potřeboval zeptat na pár detailů. Stručně zodpovíme jeho otázky a pak z tohoto místa konečně rychle mizíme pryč, než k nám dorazí i média.

Ohlžím se zpět ke vchodu budovy. Zapomněla jsem se policii ještě zmínit... Ten muž ze snu... Zpětně mi dochází, že to byl on a že mě vlastně zachránil. Se vzpomínkou na jeho modré oči mi do vědomí vplují další otázky. Kdo to byl? Kam se ztratil?

Ta nevědomost je nepohodlná. Jako by říkala jednu věc, že tohle je teprve začátek, že to nebude jen náhoda, ale že vyložene šli po mně. A to mě na tom vážně děsí.

K mému bydlišti nás doveze Roll svým autem. Celou cestu zírám kamsi ven z okénka a uvědomím si, že si zase koušu ret.

„Jaký to je klíč?“ ptá se mě Lisa, když se výtahem dopravíme do patra, a odemyká byt. Vevnitř je ticho, mrtvo. Takže bezpečno. Fajn. Nahrnu se do předsíně jako první.

„Tohle zvládnou sama. Můžete na mě počkat v obýváku?“

„Kdyby něco, zavolej na nás a my ti pomůžeme,“ řekne Lisa, které se očividně nelíbí, že mě pustí z dohledu. Roll za námi zabouchne dveře. Než se oba usadí na pohovce, jsem v koupelně.

Roztřesenýma rukama si oplachuji obličej, jako bych ze sebe tu divnou předtuchu mohla smýt. Vzhlednu ke svému odrazu v zrcadle. Přetáčí se mi v hlavě všechno, co se přihodilo od toho okamžiku, kdy jsem otevřela dveře a vyšla z šéfovy kanceláře. Vteřina za vteřinou. Jako kdybych tam zrovna teď byla, jako kdyby se vrátil čas a já to musela prožívat znovu. A nakonec vidím ty tmavé oči šilence, jak se po mně napřahuje mečem, a zamrazí mi v zádech. Zavrtím hlavou, abych to ze sebe setřásla.

„No tak. Uklidni se. Policie to vyřeší.“ Pozoruji svůj odraz. Očividně mi nevěří ani půl slova. Jako by se mě ptal, co přijde teď? Jak dlouho budu muset čekat, než to pochopím? Týdny? Bože, měsíce? A oni po mně půjdou a najdou mě, nic je nezastaví... Nelíbí se mi, jak silně je o tom ten obličej naproti mně přesvědčený.

„Sakra,“ zakleju.

„Je všechno v pořádku?“ vstoupí mi do koupelny Lisa. Její oči se nezvykle lesknou. Bylo by ode mě hloupé myslet si, že to přepadení na ni nemělo vliv. Mlčky přikývnu na souhlas. Vyčkávám, dokud nepochopí, že chci být sama, a neodejde. Opět se na sebe zadívám do zrcadla. Prozkoumávám barvu svých očí a jejich hloubku. Zatnu čelist. Nakloním se k zrcadlu blíž. „Musíš být silná. Slyšíš?!“ říkám důrazným hlasem a plácnu dlaní do desky umyvadla. „Musí k tomu přeci existovat nějaký důvod. Neukázali by se tam jen tak pro nic za nic, ne?“ Nadechnu se a ukážu na svůj odraz prstem. „Já vím, že už by to byla fakt blbá náhoda, ty sny a to všechno. Ted' máš na výběr ze dvou možností. Podlehni nebo bojuj! No tak. Musíš se už rozhodnout!“

Za sebou nad skříní najdu kufr a naházím do něj veškerou kosmetiku, která mi padne pod ruku. Obývánkem se mihnu jako tornádo. Zavřu se v ložnici a začnu do kufru skládat oblečení. Beru ze skříně jen to nejnnutnější, šatník tak dva měsíce dopředu. Zápasím s triky, které se mi zamotávají do rukou, jak se je rychle snažím z ramínek skládat, vztekle s nimi praštím do kufru. Teď budu řešit, jestli je mám zmačkané.

Najednou se pokojem rozřinčí hlasité vyzvánění. Málem vyskočím z kůže. Zděšeně se přitisknu k šatníku. Postupně mi dochází, že to je můj mobil. Popadnu telefon, abych se podívala na displej. Neznámé číslo mě v dalším okamžiku ochromí hrůzou. Co když to je on, ten šílenec? Co když se mě chystá vydírat nebo zastrašovat? Jaké úmysly se mnou může sakra mít? Kousnu se do jazyka, až v ústech pocítím příchut' krve.

Bože, seber se. Mám chuť si vlepit facku. Koneckonců je to jen mobil. Pokud po mně ten chlap jde, aspoň zjistím víc. A tak hovor nejistým stisknutím tlačítka přijímám.

Přiložím si mobil k uchu. Nedokážu se vymáčknot, a proto vyčkávám na reakci protistrany.

„Angery,“ ozývá se mužský, sametový hlas a já v něm poznávám svého zachránce. V krku mi uvízne knedlík.

„Nechali jsme to zajít příliš daleko. Brzy tě najdou. Potřebuji, abys šla se mnou.“

Bože. Nevím, co si už o tom myslet. Mám pocit, že mu můžu věřit, ale to bych byla blázen. Ale něco v jeho hlase mě přiměje se ozvat. „Kdo jste?“ vyhrknu. Chci zjistit, co se to sakra dělo. „Co to všechno má znamenat? Co po mně všichni vlastně chcete?“ ke konci už se neovládám a beznadějně na něho křičím. Do pokoje vtrhne Lisa a Roll.

„Polož to,“ rozkazují mi.

„Angery, poslouchej mě. Ty víš, že mám pravdu,“ naléhá na mě ten muž. „Všichni budou v bezpečí, když mě poslechněš. Jen mi musíš věřit.“

Roll mi sebere mobil a zavěsí. Moje ruce jsou najednou prázdné.

„Jdeme!“ Lisa popadá můj napolo sbalený kufr a Roll mě obejmě kolem ramen. Zamykáme za sebou byt.

Dělám přesně to, co mi pokynou, zatímco se snažím vstřebat těch posledních pět minut. Roll s Lisou mi pomohou do auta. Zavírám oči. Nejradši bych okamžitě usnula a probudila se, až bude po všem. Tohle musí být jen nějaký blbý vtíp, něco, co jsem si musela vymyslet, jak pořád přemýšlím nad tím, co by ty divné sny mohly symbolizovat. Připadám si jak vydána napospas jakémusi přeludu.

„Jo, jsme v pohodě. Tedy Angery to špatně snáší. Jasný. Dorazím tam,“ telefonuje s někým Roll, mezitím co se mě Lisa snaží vzbudit. Z mého hlediska spíš vyprosít si mou pozornost, ale chápu, že Lisa si rozdíl nemusela všimnout.

„Zvládnete to odtud?“ obrací se na nás Roll.

„S manželem se o ni postaráme, neměj strach,“ odpovídá Lisa. Roll se ke mně nakloní.

„Jak ti je?“

Vzchop se, Angery, nebudu ti to říkat stokrát, vynadám si v duchu.

„Zvládnou to,“ odpovím mechanicky a vystoupím z auta. Lisa okolo mě krouží, jako bych měla každou chvíli zkolabovat. To jsem si nesměla dovolit, to bych se mohla rozběhnout a rovnou skočit z nějakého útesu. Odmítám Lisinu pomoc a nechám se přemluvit, že mi aspoň vynese do poschodí kufr. Lisa s manželem bydlí

v rodinném domku, splácí hypotéku a z dlouhých zasněných Lisiných monologů taky vím, že už pozvolna začínají pracovat na miminku. Když vystoupím na poslední schod, zmocňuje se mě úzkost.

„Jako doma,“ zvolá Lisa, jak se snaží zlehčit atmosféru.

Pokus o úsměv mi rozhodně nevychází. Pořád na to musím myslet – že prý musím věřit tomu, co mi ten muž do telefonu řekl. Nikdy jsem si nepřipadala tak zmatená. Nejrůznějšími hypotézám, které se mi rodí v hlavě, nepřikládám váhu. Jsou vážně šílené. Navzdory tomu, překročit práh domova mé nejlepší kamarádky a pro mě nejbližšího člověka je pro mě značně obtížná záležitost.

„Slyšel jsem, co se stalo, běží to na všech kanálech, jsi v pořádku?“ Z obývacího pokoje k nám rychle kráčí Dawson, její manžel, a oba se navzájem vrhají do náruče. Byli jako dva kousky skládky. Když ho Lisa poznala, nedokázala mluvit o ničem jiném, než o něm, a já to v tom oparu zamilovanosti byla nucena snášet. Usměju se na půl koutku. Malinko jim závidím, jak se o sebe dokážou opřít, jak mají jeden druhého. Taky bych se zrovna teď potřebovala schoulit k někomu do náruče.

Dawson je takovým tím typickým mužem v domácnosti – když si odmyslím, že šéfuje úklidové společnosti, ale většinu času stejně trávívá doma. Abych ho popsala, má čtvercový obličej s kouty, výrazné lícní kosti a vystouplou bradu. Nosí brýle. Je vysoký, vypracovaný, klidné povahy. Přesný protiklad věčně užvaněné Lisy.

Z myšlenek mě vytrhuje tak známé vyzvánění mobilu. Zatru, očekávám, že to opět bude ten s modrýma očima a začne na mě zkoušet, abych se k němu připojila – v lepším případě. Chci si zkontrolovat displej. Musela jsem se utvrdit, že jsou mé obavy oprávněné. Připravím si odpověď, že to ještě nikomu nic neudělalo, protože po mně Lisa střílí zamítavým pohledem.

Vydechnu úlevou.

„Peter,“ dodám na vysvětlenou.

Lisa vypadá, jako by jí ze srdce spadl pořádný kus balvanu. Dawson ji v náruči vede do obývacího pokoje, aby mi poskytl trochu soukromí, takže nejspíš předpokládají, že bych si s Peterem ráda popovídala. Dawson oznamuje, že zatím postaví na čaj. Poděkuji a zvedám telefon aspoň v doufání, že přijdu na jiné myšlenky. Nepochybuji o tom, že mě Peter mohl vidět i ve zprávách. V obráceném případě bych se o něj taky nejspíš strachovala. Přeci jen jsme spolu prožili pár hezkých chvil, na které se nedá zapomenout.

„Petere?“ ověřuji si.

„Jsi celá? Myslím, nestalo se ti nic?“ horlivě ze sebe vysype. Povzdechnu si. „Ne. Je milé, že se o mě zajímáš.“ Zavírám vchodové dveře a opřu se o botník. „Ujišťuji tě, je to dobré. Můžeš spát klidně.“

„Myslel jsem, kdyby sis třeba chtěla o tom popovídat a tak podobně, jsem tu pro tebe. Jen řekni a já přijedu.“

Aha... Zarovnáám si za ucho neposlušný pramínek vlasů. „Petere, nemáš vůči mně žádnou povinnost. To je v pořádku. Opravdu. Jsem v pořádku,“ zopakuji pro sichr. Peter je tvrdohlavý a občas mívám dojem, že nerozumí tomu, co se mu snažím sdělit.

„Nepřipadá mi to, že jsi v pořádku. Myslím to smrtelně vážně, že dorazím. Všechno to probereme, můžu tam být do deseti minut.“

Zavládne ticho. Zamračím se. „No, myslela jsem, že se mnou už nechceš mít nic společného. A co si pamatuji, nikdy jsme spolu takovéto věci neřešili, takže... prosím tě, radši mi řekni hned, o co ti jde. Vážím si toho, že máš o mě starost, ale nehraj na mě, že jde jenom o tohle.“

„Víš, přemýšlel jsem o tom,“ odmlčí se. Vyčkávám, co z něj ještě vypadne. „Chybíš mi, Angery. Kdybychom si to vysvětlili, můžeme to spolu rozebrat a pokusíme se chybám předcházet, co říkáš?“

Sobec, ulevím si tiše. Jasně, že se mnou nechce rozebírat moje problémy – možná okrajově, abych ho zas neodsoudila. Proto mě taky před tím na mobilu naháněl, docvakne mi. Skousnu si ret. Představuji si, jak na druhé straně dychtivě očekává mou odpověď celkem pěkný, černovlasý nagelovaný muž se smaragdově zelenýma očima. Ano, pořád se mi líbil. Ale že bych z něj byla unešená... Na konci chodby registruji, že na konferenční stolek Dawson právě pokládá čajový servis. Tohle není zrovna nejvhodnější doba, abych řešila nás dva.

„Promiň, musím už jít, zavolám,“ zamumlám spěšně a zavěším, než by se stihl vyjádřit. Zavrtím nad naší konverzační hlavou. Možná později.

Vstoupím do honosného obývacího pokoje. Je přímo královský, je prostorný, našlapuji po bílých dlaždicích jako po porcelánu a rozhlížím se, jestli se tu něco nezměnilo. Po obvodu poblíž velkých oken rostou z kamenných květináčů nejrůznější stromky exotického charakteru, fialové stěny jsou dekorovány malbami neurčitých tvarů. Ve středu místnosti jsou do trojúhelníku stavěné dvě bílé kožené pohovky s bílým konferenčním stolem v úhlu. Fialový chlupatý koberec mě nikdy nepřestane uchvacovat, je tak příjemný na nohy. Přisednu si k Lise a rázem se ocitám v docela jiném světě. Dawson si potrpí na tradiční čajové rituály. Při popíjení tu vládne úžasně klidná atmosféra. Jsem ráda, že ho Lisa má. Nejen ze sobeckých důvodů.

Jsme s Lisou rychle domluvené, že budeme spát spolu na manželské posteli, s tím, že se Dawson obětuje a vyspí se v dětském pokoji. Přijde mi to legrační, když vidím, jak jsou připraveni na léta dopředu. To je taky jediné, co mezi sebou

prohodíme. Nechce se mi vůbec mluvit, natož namáhat svůj mozek, abych se zaobírala dnešními záležitostmi. Dawson s Lisou jsou ke mně moc ohleduplní, ani se mě nesnaží nějak rozhovory zatěžovat. Tupě zírám do krbu, který Dawson při večeru zapálil, a nechávám svou mysl vířit, u čehož si vychutnávám oblíbený mátový čaj. Tohle je kvalitka, se sáčkovým balením, nabízených v obchodech, nemá popravdě nic společného.

Rychle se opozdíl a já se už nemůžu dočkat postele. Když se zvedáme, formálně si popřejeme dobrou noc.

2.

Pobíhají po domě, ti fanatici v rouchách. Jsou všude, kam se ohlédnu. Dochází mi, že to je Lisin dům. Nevím, co mám dělat. Chci se schovat, ale nemůžu se hnout. Jeden z nich mě drží jako v kleštích. Dům se najednou ocitá v plamenech, jako lusknutím prstů, seběhne se to tak rychle. Lisa s Dawsonem křičí, když jim podřezávají hrdla. Je to jako ve zpomaleném filmu. Řvu, když jim ostří přejíždí po krku a za sebou zanechává tmavě rudou linku krve. Řvu ještě dlouho potom, co jsem ztratila dech. Moje bránice se brání, ale moje bolest je silnější. Ty temné oči mě všude pronásledují. Ty oči plné nenávisti a krev... hodně krve...

Vyskočím z postele, sotva lapám po dechu. Málem vykřiknu hrůzou, když se vedle mě Lisa otočí na druhý bok a spokojeně si zabrebtne ze spaní. Zakotvím na ní svůj pohled. Postupně na mě doléhá, co ten sen může znamenat. Co to může znamenat pro nás všechny.

Úzkostí se mi stáhne žaludek. Zdává se mi o zachránci a najednou tam byl, z masa a kostí, přímo před mýma očima. Varoval mě – musel vědět, co se semele, a jeho předpovědi se naplnily. To celé situaci dávalo nový rozměr. Co když se jim něco stane? Nejen mně, ale Lise, Dawsonovi...

Co když se tady objeví tlupa zahalených fanatiků a tentokrát... se jim podaří mě zničit?

A co když před tím už nedokážu utéct? Ublíží mým rodičům, které vystopují po lékařských a katastrálních a kdovíjakých záznamech, Lise... bože, promnu si obličej.

Přeju si z celého srdce, ať to nic neznamená, a nejradši bych zapřela, co jsem viděla, ale všechny důkazy teď stojí proti mně. Nemůžu to přehlížet. Je nebezpečné před tím zavírat oči. Musí se něco dát udělat, aby nechali na pokoji aspoň je. Ale co?

A v tu ránu mě to napadne. Jediná možnost... Mohla jsem mu věřit? Svému zachránci? Donedávna ještě rádoby výplodu vlastní fantazie?

Odpovědí mi je vzpomínka na to, co mi řekl do telefonu. Zvláštní, když už se vše jeví být beznadějně a ztracené, prostě najednou vím, jak pokračovat.

Potichu se snažím vyhrabat se z postele. Oblékám si rifle s hnědým kardiganem a seberu dosud nevybalený kufr. Nevím, kam půjdu, ale tuším, že se to určitě brzy dozvím.

Každopádně, byla to rozhodně správná věc. Možná jsem magnetem na budoucí problémy a nebylo by spravedlivé, kdybych je do toho zatáhla. Když nebudu poblíž, neublíží jim. Budu muset doufat, že má můj zachránce pravdu s tím, že budou v bezpečí, pokud se budu řídit jeho pokyny, a že se o ně ona tajná organizace tím pádem přestane zajímat a neuchýlí se třeba k vydírání. Víím já, co chtějí?

Vycházím ze dveří a můj pohled se střetne s pohledem postavy přede mnou. Zamrazí mi v zádech. Tušila jsem, že se někde musí objevit. On, můj zachránce.

Chvíli na sebe hledíme a pak ke mně pomalu vykročí a já ve světle lampy konečně vidím, co je zač. Na druhý pohled se přesvědčuji, že ani on není zrovna typicky oblečený, stejně jako ti, co nás v práci přepadli. Je to bojovník. Od ramen dolů v černé

barvě. Jediný kus oblečení, který bych mohla zahlédnout ve výloze zdejších obchodů, je ten přiléhavý svetrový rolák bez rukávů, když už. Je vysoké, sportovní postavy, má světle hnědé, krátké, ale poněkud rozčuchané vlasy, oválný obličej. Je nesmírně – hledám správné slovní spojení – přitažlivý. Nakonec se zhluboka nadechnu a uvědomím si, že jsem z celé té situace vlastně dost vyděšená.

Jemu to dochází v tomtéž okamžiku.

„Chápu, že to pro tebe musí být matoucí.“ Jeho krok se stává opatrným, asi aby mě nevystrašil a já neutekla nebo nezačala křičet.

„Ty sny.“ Divím se sama sobě, kde беру tu sílu ještě mluvit.

„Všechno ti vysvětlím, ale opravdu bychom se tu neměli zbytečně zdržovat. V téhle realitě je všechno tak snadno vysledovatelné.“

Nerozumím mu a musí to být na mně očividné.

„Můžeš mi věřit. Jsem tu, abych tě chránil,“ řekne pomalu, aby ukázal, že to myslí vážně.

„A oni... Budou v bezpečí, když se k tobě připojím?“ ukážu za sebe. Potřebuji to vědět.

„Ano. To ti můžu zaručit.“

„Ale...“

„Jsou tu určitá pravidla, která i jimi musí být dodržována. Nemusíš mít strach,“ odpoví stručně.

Zmůžu se pouze na přikývnutí. To mi prozatím stačilo. Proto tu teď jsem, aby Lisa a Dawson a další byli v pořádku. A jsem ráda, že jsem se nezmýlila. Shýbám se ke kufru.

Přistoupí na krok ode mě, což mě zarazí. „Myslela jsem, že bychom se tu neměli zdržovat,“ namítnu a suše polknu.

Usměje se a nabídne mi svou ruku. Nechápu proč, ale přesto mu ji stisknu.

„Budu ti muset toho hodně vysvětlit,“ prohlásí, když z našich dlaní začne zářit oslepující světlo. Násilně zavřu oči. Cítím na své kůži chlad a slabé vibrace, ale neodvažuji se podívat, dokud mě on sám neupozorní, že mohu. Sleduji za stěnou svých zavřených víček, jak kolem mě blikají zářivé barvy. Drtím jeho dlaň z rostoucí hrůzy, co mě čeká další vteřinou, a na okamžik zapochybují o svém rozhodnutí.

„Už jsme tady, můžeš mě pustit,“ řekne. Rychle zareaguji a povolím sevření. Třu si paže, pořád mám na těle nepříjemnou husí kůži.

„Jak jsi to...?“ nedokončím otázku, jak si uvědomím změnu prostředí, která okamžitě upoutá můj zájem.

„Právě jsem otevřel červí díru, to, co jsi zažila, byl přesun.“

Červí díru...? Nějak mi to pořád nedochází. Přinejmenším by takhle teorie o úniku do jiných realit vysvětlovala, jak se mohli ti chlapi v rouchách z firmy dočista vypařit. Ale sama o sobě je... neuvěřitelná.

„Kde to tedy vlastně jsme?“ vyhrknu. Nacházíme se uprostřed hustého lesa. Rozhlédnu se, jestli jsem se nespletla, ale znovu se přesvědčuji, že podobné typy stromů a porostů jsem snad ani zaživa neviděla. Jsou nezvykle zkroucené, vysoké a tlusté. Chybí mi známá půda pod nohama. Musí vycítit mou úzkost, protože mi na rameno pokládá ruku, aby si vynutil mou roztěkanou pozornost. Zachvěju se pod tím dotykem.

„Tohle je jeden ze světů, který je s tím tvým spřažený. Vlastně je to tvůj svět, jen vy jako lidstvo nevíte, že existují i jiné vrstvy a reality, které tu vaši přímo ovlivňují.“

„C... co?“ koktám. Ve svém hlase dokonce zaslechnu náznak paniky.

Pustí mě, je opatrný.

„Je to systém různých paralelních realit, které spolu koexistují. V každé jednotlivé realitě se pohybují bytosti, které vyzařují určité procento energie – tato energie pak ovlivní celý systém, než se nakonec vrátí jako následek ke svému původci. Ale Země náleží do jedné z mála dimenzí, kdy se zdejší lidem tato energie nevrací ve svém plném rozsahu. A je to díky nám, že vám tuto energii odebíráme, kontrolujeme a čistíme.“

„Aha,“ vypustím z pusu, přestože tomu vůbec nerozumím.

„I myšlenky mají energii, neumíš si ani představit, jak silnou a ničivou se může stát. Vlastně taky z toho důvodu bylo rozhodnuto, že vaše energie je potřeba filtrovat.“

„Takže vy jste něco jako na vyšším vývojovém stupni, že si dovolíte rozhodovat o osudech lidí?“ pálím. Souvislosti mi dochází vzápětí. On mi vlastně naznačuje, že bychom plné důsledky svého vyzařování nebo myšlenek nemuseli zvládnout. No v takové situaci já řeším zrovna tohle... Měla bych se zaměřit na důležitější věci.

„My máme jiné myšlenkové vzorce než vy, ne tak negativistické, takže je logické, že máme i jiné vývojové stupně,“ protáčí očima v sloup. „Je to téměř srovnatelné.“

Změří si mě. A já se sama sebe ptám, kde se ve mně bere ten vzdor? Proč se ho nebojím? Nějak jsem se na něho musela zafixovat, jako na bezpečný přístav celé téhle absurdity, což se vlastně dalo i očekávat. Protože on byl jediný, kterého jsem si

přinejmenším intuitivně dokázala zařadit a o kterém jsem si mohla být jistá, že mi neublíží. Neměla bych se tomu asi tolik divit. Vždyť na koho jiného bych se měla spoléhat? V docela cizím vesmíru? Je to nezbytnost. Otázka mého přežití.

„Měli bychom vyrazit.“ Shýbá se jako gentleman k mému kufru a beze slov vyráží vpřed. Snažím se mezi námi udržovat minimální vzdálenost.

„Jak to vůbec funguje?“ ptám se nahlas, nedokončím větu, takže se za mnou zaskočeně ohlédne.

„Co?“

„Zdálo se mi o tobě,“ vysvětlím už ne tak jistě. „Jak... jak to je možné?“

Pousměje se, když pochopí, a z kapsy vytáhne malý kovový čtvereček.

„Snažil jsem se tě varovat. Ve spaní jste více vnímaví metafyzickým jevům, asi proto.“

Fajn. Disponuje technologií k transportu přes rádoby červí díry a ke komunikaci. Vůbec, ale vůbec si nepřipadám jako ve filmu.

Neodpovím mu, dál pokračujeme v cestě.

„Ve skutečnosti jsem doufal, že by to nemělo zajít tak daleko, ale musel jsem se pojistit, kdyby došlo na nejhorší.“

Jo tak na nejhorší... rozhodně mě to neutěšuje.

„Proč já? Proč to jsem zrovna já?“

Zastaví se a chvíli hypnotizuje zem, než se ke mně otočí. Poznám, že bojuje sám se sebou, pravděpodobně se obával, že to, co má na jazyku, by na mě mohlo být příliš složité.

„Jsi napůl jedním z nás,“ vypadne z něj nakonec. Ztuhnu.
„Tedy, tvůj praprapředeček byl jedním z nás,“ dodává.

„Vážně?“ Jsem skeptická.

Zhluboka se nadechne. Přemýšlí o tom.

„Proto jsi tak důležitá a jedinečná. Držíš všechny reality pohromadě, stabilizuješ je jako poslední opěrná zeď. Samozřejmě má to své výhody a nevýhody.“ Propaluje mě pohledem, odečítá mi z očí, zdali mi má záležitost objasnit víc do hloubky.

„Například?“ pobízím ho. Netroufám si jeho pravdu odmítnout.

„Například... mluvili jsme o vývojových stupních.“ Vykročí dál, a když si to uvědomím, doháním náskok.

„Všechno to závisí na tom, jak moc si uvědomuješ spojitost mezi tím, co si myslíš, a tím, co se ti v životě děje. Říkal jsem, že my filtrujeme energie, které svým myšlením vydáváte. Ty ale nepatříš jenom do této pozemské sféry, patříš i do naší reality, a teoreticky nejen do ní. Takže v mnoha ohledech naše Skupina nedokáže zachytit energii tvých myšlenek a ty se ti pak vrací ve své nezměněné formě zpátky. Jinak řečeno, důsledky tvých myšlenek jsi mohla vnímat drtivěji nebo intenzivněji než tví sousedé, nebo sis lépe dokázala uvědomit, co se skrývá mezi řádky, a pracovat se sebou víc do hloubky.“

Nemám z toho dobré pocity.

„Na druhou stranu když jsi jedním z nás – Etereků, měla bys být schopna ovládat nadpřirozené schopnosti. Ty se stále nerozvinuly do svého plného potenciálu. Čemuž se snaží zamezit ti, co po tobě jdou,“ zkontroluje mé vzezření.

„Říkají si Orgán práva. Jsou to vzbouřenci. Chtějí hranice mezi paralelními realitami zbořit, aby z toho mohli těžit a aby činnost naší Skupiny sabotovali. Jsou posedlí mocí.“

„Proč?“

„To se snažíme zjistit.“

„A co bude se mnou? Budu se skrývat, dokud to nevyřešíte?“ chraptím, mám opět stažené hrdlo.

„Ne. Budu tě trénovat. Tvé schopnosti by mohly mít něco společného s udržováním interdimenzionální rovnováhy.“ Jde přímo na věc. To je fér. Počkat, on říkal něco o mých schopnostech? Zavrtím hlavou. Nejsm si jistá, zdali jsem připravená se tím teď zabývat.

„A proč by to nemohli zbourat?“ vyklouzne ze mě. „Chci tím říct – vím, že se lidé mění hlavně, když už jim jiná další možnost nezbyde, mohlo by jim prospět, kdyby ten filtr zmizel ne?“ pokrčím rameny.

Kroutí hlavou. „Byl by to chaos. Právě naopak. Jak by se asi lidi chovali, kdyby se oni prohlásili za vládce, a lidi by viděli, že si můžou dělat, co chtějí?“

Zůstanu na něj pouze zírat.

„Měli bychom jít, než se setmí.“

„Jak se vlastně jmenuješ?“ zastavím ho ještě.

„Kleide,“ řekne, ale už se neohlédne.

Procházíme džunglí, nyní už mlčky.

Tahle krajina je nepopíratelným důkazem, že to v životě fungovalo přesně, jak řekl Kleide, což posiluje mou důvěru, kterou jsem se do něho rozhodla vložit. Ale nezkoumám, kudy kráčíme,

několikrát dokonce na poslední chvíli zaznamenám kořen, většinou se mi díky setrvačnosti nepodaří uhnout včas a zakopávám. Jsem očima nalepená pouze na Kleidovi. Napadá mě spojitost s andělem strážným, protože Kleide byl takovým andělem strážným. Sám to řekl. Opatroval mě, on a další. V hloubi své duše vnímám, že je to nevyhnutelné, i když nedokážu přesně specifikovat, co.

Tak či tak, nikdy nemělo cenu bránit se okolnostem, které mi vstupovaly do života. Díky tomu jsem přežila, nevím, proč by to teď mělo být jiné.

„Jsme zde,“ otáčí se nečekaně Kleide a málem, ponořená v myšlenkách, do něho vrazím. Zavrtím hlavou a rozhlédnu se. Nic nevidím. Má mě za blázna? Nebo tu hodlá trávit čas uprostřed ničeho? Žije uprostřed lesa jako domorodec? Vytřeštím oči nad tou představou.

Zdá se, že jsem ho pobavila. Musí na mě být poznat, nad čím přemýšlím. Pak prstem ukáže nahoru.

Vzhlednu a v tom ve stromech spatřím dřevěný srub. Odrfrknu si a zavrtím hlavou. Prý jiný vývojový stupeň. Evidentně tomu tak bylo, pomyslím si ironicky. Chybí, aby byl navlečen do kůže a ptačích per, abych ho oficiálně považovala za indiána.

„A tam na nás čeká ta Skupina?“ ptám se nevěřičně.

„Ne. To je moc riskantní. Tohle jsme sestavili v tajnosti.“

Zalapám po dechu a chce se mi kašlat. Nechápu, co to se mnou je? Naštěstí se ovládnou.

„Hm,“ zabručím a přemítám, jak se do domku leze. Ucítím na své tváři tázavý pohled, nechápavě mu ho opětuji a vidím, že ke mně Kleide opět natahuje ruku. Fajn, proč ne. Nejspíš se budeme *teleportovat*.

Vskutku nemám slov, abych popsala tu nádheru, která se přede mnou objeví, když se ocitneme uvnitř. Je to vlastně krásný útulný interiér, skoro jak v babiččině chatě, kterou si matně pamatuji z dětství. Okna – nebo otevírající se průzory, jak se to dá nazvat – jsou rozmístěná téměř všude. Nábytek je samozřejmě laděn do dřevěného dezénu, stejně jako stolky, kostra jinak zeleně čalouněných křesílek a sedačky naproti mně, i vchod za nimi, který je orámován knihovničkou. Věřím, že i postel bude z podobného materiálu, o čemž se zřejmě následně budu moci přesvědčit. Tedy vše je sestaveno ze dřeva, kromě kamenného krbu situovaného u vchodu s knihovnou – asi do kuchyně, jak tak hádám. Podlaha je prkenná.

Kleide mi pokládá kufr a jen se potutelně usmívá. Nechá mě, abych si prošla všechny místnosti, a jakmile dorazím do jedné z ložnic, jak mi seskupení pokojů popisuje, donese mi kufr ke skříni.

„Ta je moje, že?“

Úžas mě přejde jako mávnutím kouzelného proutku. Dnes poprvé za půl roku budu spát mimo domov. A navíc za úplně jiné situace a na docela neznámé planetě. Přepadá mě neurčitá tíseň jako připomínka toho, co se vlastně děje. Kleidovi změna mého výrazu nemůže nedojít. Taktně sklopí zrak, nic nenamítá. Vytahuji z kabely mobil, abych se rozptýlila a nedávala na sobě znát, jak mě to všechno ničí.

„Tady nebudeš mít signál.“

To mě mohlo napadnout. Byl to reflexivní pokus. Hypnotizuji mobil, zatímco na mě doléhá sama přítomnost.

„Asi budeš mít hlad. Připravím něco v kuchyni.“ Odchází, aby se mi vzdálil. Usednu na postel. Zahlcuje mě další salva znepokojujících pocitů. Jak dlouho tu budu muset zůstat? Přemítám a odpověď se mi vůbec nezamlouvá. Nelíbí se mi, že nic

z toho nedokážu ovlivnit. Že jsem tu vydaná svému osudu napospas, závislá na jediném člověku, ke kterému mě pojí nic víc než neurčitý pocit, a to vědomí bezmoci je nesnesitelné. Ulehnu a zavřu oči, jako bych doufala, že tak své budoucnosti uniknu.

3.

Sedím s Lisou v kavárně, pochutnáváme si na horké čokoládě. Je to takový náš zvyk, každé úterý se scházíme a trávíme spolu čas. Vždy si máme co říct. Ted' si ovšem Lisa usmyslela, že mi promluví do duše. Takové rozhovory zrovna nepatří mezi moje oblíbené. Nesnáším, když mi musí připomínat všechny moje problémy – připomínat mi, jak jsem neschopná.

„Nevšímej si jich, musíš se od toho strachu umět odpoutat a vypnout.“

„A jak?“ Prásknu lžičkou o talířek, následně se kontrolně podívám směrem k číšníkovi, jestli mě nenařkne, že tu ničím nádobí. „Snažím se na to nemyslet, přijít na to, proč se to děje zrovna mně.“

Pokládá mi ruku na moji. Usměje se, její pohled je hřejivý. „Nebojuj s tím. Je to jen o změně přístupu.“

Vystřídá se ve mně kupa vzpurných pocitů. Lisa to nechápe. Neví, jak těžké to pro mě musí být – denně bojovat s panickými ataky, jen když se na mě kolemjdoucí špatně podívá. A to se nezmiňuji o své totální neschopnosti se bránit. Nepamatuji si, že by se za ty roky něco změnilo... mám chuť se jí vysmát do očí, ale ovládnou se. To by ode mne nebylo pěkné.

Vyhrabe ze své černé kožené kabelky lístek a podá mi ho. „Víš co, podívej se na tuhle internetovou stránku.“

Nevěřicně koukám, jak krasopisně napsala www adresu, aby na tom papíru vůbec byla k přečtení.

„Inzeruje tam jeden terapeut, jak se vypořádat se životem. Určitě se na to podívej. To je rozkaz.“

Jsem skeptická. Přemýšlím nad tím. V tu chvíli přichází číšník, jestli si ještě něco objednáme.

Ten okamžik mi změnil život.

Pozvolna procitám ze snu. Je ráno. Zamrkám očima. Všimnu si, že na protějším stolku leží tác s koblihami a hrnkem. Hlady se mi zkrouží žaludek. Bezmyšlenkovitě vyskočím z postele a to jídlo do sebe naházím skoro na polknutí a pak – když si uvědomím, kde to vlastně jsem – opatrně nahlédnu přes okraj dveří do obývací místnosti. Podlaha se pode mnou prolamuje, takže Kleide už musí slyšet, že jsem vzhůru. Zpozoruji ho sedět u okna na levé straně místnosti. Najednou se mi do hlavy nahrne horkost. Usnula jsem jako nic – a při tom jsem věděla, že mi šel připravit večeři. To bylo neslušné.

„Omlouvám se,“ zamumlám.

„Je toho na tebe moc. Potřebovala jsi vypnout,“ přijímá mou omluvu.

Nadechnu se a potřesu hlavou. No, Angry, tak do toho.

Troufám si sednout na jedno z křesel. Když už tu mám s Kleidem být, možná bych ho mohla trochu poznat. Měla bych vědět, komu jsem se rozhodla důvěřovat a s kým mám tu čest. Ne že bych tedy zrovna měla na výběr.

Usedám a podlaha pod křeslem zapraská.

„Takže... Jaké že jsou tvé schopnosti? Telepatie?“ střelím. „Nebo tak něco?“ Snažím se navázat na naši včerejší konverzaci o Eterecích. A taky se snažím pročistit vzduch.

Úsměvem ocení můj pokus. „Ovládám elementy.“

Zbystřím. To jsem nepředpokládala. „Elementy?“ opakuji, jestli jsem se nepřeslechla.

Usměje se ještě víc. „Mohu je regulovat. Samozřejmě tě nemůžu přimět, abys z ničeho nic vzplanula, nejsme ve scifi – tak tomu říkáte, ne?“

Zamhouřím oči. To byla ironie.

„Hádám, že ty přesuny a tu komunikaci má taky na svědomí nějaká technika,“ ověřuji si.

Přitakává. Je to vážně divné to takhle slyšet. Zavrtím hlavou, jako bych snad doufala, že se mi potom bude tahle situace jevit normálněji.

Ale napadne mě celkem podstatná otázka.

Podívám se na něj. „Co byl zač ten můj... prapředek, o kterém ses zmínil?“ Mračím se, jak to ze mne vyklouzne. Tam by měl být zakopaný pes. Očekávám samozřejmě naprosto za vlasy přitaženou odpověď...

Skloní hlavu. Dívá se do země. Asi o pro něho není zrovna nejsnadnější téma. Myslím, že se do mě dokáže vcítit. Je taktní... a přitom se neostýchal použít meč, vzpomenu-li si, jak zasáhl, když se po mně ten šílenec napřáhnul. Když mě drtivě sevřel za paži, jak se mě snažil zadržet, a to mě znovu utvrzuje ve víře, že ten chlap je nebezpečný. Zamrazí mi v zádech. Nebýt Kleida, bojím se pomyslet, jak by to dopadlo.

„Je to už dávno,“ promluví po dlouhé odmlce Kleide a já k němu vzhlednu. „Říká se, že před eony let neexistoval čas ani prostor, všichni jsme žili pospolu, navzájem propojeni, a naše duše charakterizovala věčnost. Ale pak jsme zatoužili prožít, co to znamená skutečně být naživu, poznat, kdo vlastně doopravdy jsme, a tahle myšlenka nás rozdělila a vytvořila první svět, kde jsme mohli existovat rozděleně. Ale ani to nestačilo, vlákno naší společné Duše bylo stále více než přítomno. Hledali jsme způsob, jak ho dočasně přerušit, abychom byli schopni vnímat sami za sebe. Byli tu ti, kteří věřili, že když zapomenou na to, že jsou součástí věčné substance duší, že si tím otevrou brány, aby procítili každý jednotlivý aspekt svého bytí – navzdory riziku, že si svou nevědomostí a svým neotesaným myšlením mohou rychle přivodit stavy utrpení. A až by se jim paměť vrátila zpátky, dočkali by se nepředstavitelné extáze, protože by dokázali zakusit, co to znamená být doma. Několik průkopníků se vydalo na cestu a my na ně čekali, jestli to funguje. Nakonec jsme se do systému připojili všichni. Znovu a znovu jsme objevovali sami sebe, rozpomínali a zapomínali, a proces se uzavřel do cyklů. Každý si mohl zvolit, na jaké úrovni chce pracovat na svém růstu, každý chtěl poznat něco jiného a originálního. Co množství realit, to způsob.“

Dumám nad tím. „Kolik jich vlastně je?“

„Nevím, jestli se to dá vůbec spočítat.“

Smiřuji se s jeho odpovědí.

„Tato realita vznikla mnohem později, než ostatní. Život na Zemi a dalších realitách patřil k těm nejvíce nízkým zkušenostem, protože se tady teprve učíte pracovat se svou myslí. Naši předchůdci se rozhodli, že vám pomohou se vzestupem planet a podrží vás, když se ztratíte v temnotách. Ale vy si to neuvědomujete – nemůžete. Proto jsem prvně mluvil o chaosu. Mimo to, co je zřejmé.“

„To zní logicky.“

„Ale i my procházíme podobnou fází zapomnění. Naše světy mezi sebou udržují jakousi rovnováhu. Přemýšleli jsme s Radou, jestli právě kvůli tomu nevznikla hnutí. Vzbouřenci jsou netrpěliví. Zaslepení. Jejich realita jim navíc dává mnohá technická vylepšení a oni jich velice rádi zneužívají.“

„A tvoje Skupina? Vy jste něco jako můj dohled? Vezmu-li v potaz, že se obdobným způsobem mohli rozmnožit i můj prapraděda s praprababi. No, doufám, že mi rozumíš,“ odkašlu si.

Usměje se a vstane, aby si ke mně přisedl. Uvědomuji si, že mi je jeho přítomnost příjemná. Soustředím se na jeho slova.

„Tvůj prapraděda byl prvním průkopníkem tohoto koloběhu duší za sebepoznáním. To on byl tím, kdo postavil systém těchto paralelních realit. A taky je pokládán za jednoho z nás – za Etereka. Stál u zrodu časoprostoru, doslova dal částí své esence tomu projektu, té Dimenzi život, abychom my byli šťastni. Když později ve fyzickém vesmíru zplodil svého prvního potomka, zdá se, že systém těchto paralelních světů zpečetil.

Je to samozřejmě jen teorie, ale věříme, že ty jeho geny drží hranice mezi těmito vrstvami ve vzájemné rovnováze.

Takže kromě faktu, že dohlížíme na reaktor, který vaše vydané energie filtruje dle vašeho stupně vývoje, tě kontrolujeme,“ shrne.

„Ehm. No dobře. Ale to by už moje rodová linie musela být pěkně zředěná. To kontrolujete úplně všechny potomky, které jsou se mnou v jakémsi příbuzenském vztahu? Rozeznáváte tu určitou genetickou informaci nebo jak?“

Zamračí se. „Vlastně ano. Tak nějak.“

„Tak proč jsem tu teď já?“

Hluboce se mi zadívá do očí a rozhodí mi srdeční rytmus. Připadám si před ním být nahý.

„Jsi první, kdo svůj potenciál otevřel. Tvoje myšlení se stalo více pružným, dokážeš se svými emocemi a myšlenkami pracovat jinak, než před tím. Samozřejmě jsi jedna z mnoha, kdo se vymanil z role oběti a viníka. Ale jsi jediná, kdo má v těle dostatečné množství určitých genů, aby ses mohla projevit jako Eterek a uplatnit nárok na své dědictví.“

Dojde mi, že se na sebe už pár vteřin díváme. Očividně čeká na mou reakci. Odvrátím od něho svůj pohled, abych to spojení mezi námi přetřela. Bylo snadné nemyslet, když jsem se mu dívala do očí. Byla jsem pak až nezvykle klidná. Překvapuje mě, jak silný má na mě jeho blízkost vliv.

Pohladí mě po rameni a vstane. Zřejmě si mou reakci vyložil po svém.

„Za čtvrt hodiny vyrazíme ven, souhlasíš? Zkusíme zjistit, jakým směrem se tvůj potenciál ubírá.“

Sleduji, jak odchází, analyzuji každý jeho pohyb. Něco na jeho zjevu je, jeho stylu komunikace, nebo výrazu? Je to vážně zvláštní. Jako by kolem sebe šířil klid, protože jsem si v jeho přítomnosti připadala být naprosto v bezpečí. Mohl být on moje spřízněná duše, jak mi bylo předloženo, když jsme se s Lisou vypravily ke kartářce? Když jsme se snažily najít nějaké vodítko, co moje opakující se sny znamenají? V životě jsem nepotkala nikoho, kdo by ve své existenci viděl smysl – to mi imponovalo – kdo by do mě navíc dokázal tak vidět. Většina lidí, s kterými jsem se stýkala, by mi rozhodně tolik nerozuměla. Nevím, proč jsem si vybavila zrovna Petera. Přemítám, jestli jsou všichni v Kleidově komunitě stejně přátelsky založení.

Popadá mě nutkání sebrat telefon a zavolat Lise. Ale nejde to. To prozření mě bolí.

Scházíme se na místě určení a přenášíme se na zem. Kleide pouští mou ruku a pokyne, abych šla za ním. Kráčíme vyšlapanou stezkou, srovnávám s Kleidem krok a teprve teď si všímám, že je jeho svět vlastně neuvěřitelně harmonický. Slyším ptáky. Slyším padat vodopád, ke kterému se možná přibližujeme, protože ty zvuky sílí. Vzduch je svěží, připomíná mi oceán, může být okolo dvaceti stupňů, takže jsem to dnes perfektně trefila s riflemi a tmavým tričkem s dlouhým rukávem. Je mi tak akorát. Kleide má taky lehčí oblečení, ale z větší vzdálenosti by rozdíl nikdo nepoznal. Opět má nátělník bez rukávů, který dává vyniknout jeho vypracovaným pažím. Nosí vůbec něco jiného než černou? Nebo se snaží doplnit chybějící barvu v okolí? Nakonec je to jeho věc.

Fauna je tu vážně pestrá. A přitom nic, co by mi bylo povědomé z našeho světa. Keře dorůstají po kolena a krouť se do oblých tvarů. Kvetou žlutým a fialovým okvětvím. Jak procházím, vypadá to, jako by krajina žila, jako by se před námi rozevíraly průzory, liány se samy zdvihaly. Jako by dýchaly. Nebo se mi to jen zdá? Nepřestávám se ohlížet a ujišťovat se.

„Teď žádné otázky?“ promluví Kleide.

Jako že jsem otravná? Napadá mě. Zabodnu do něho svůj zamračený pohled. Nereaguje. Kdo ví, jestli si mé reakce vůbec všiml.

Doputujeme až k vodopádu. Voda je průzračně čistá, jako vyleštěné sklo. Nádhera. Vodopád hádám, že dosahuje výšky až desítky metrů nad zemí a zpěněný proud dopadá do jezera. Tam nahoře snad ani neexistovalo koryto. Zdá se, jako by voda tekla přes srostlé netypické koruny mohutných dřevin a přepadávala přes okraj.

„Když poslouchám vodu, medituje se mi nejsnáze,“ vysvětlí Kleide. To mě trkne. Rozhodně nezahálí. Takže se budeme zabývat mými schopnostmi. No... budiž. Ačkoli si pořád nedokážu představit, že bych nějaké mohla mít, nechám se vést.

Sedne si do mechu a já udělám totéž.

„Jaké schopnosti ovládal můj předchůdce?“ zajímám se. Moje musí být podobného ražení.

„Byl to psychik. Co vím, vnutil lidem svou představu, aby viděli to, co chtěl.“

„A nikdy toho nezneužil,“ poznamenám jen tak mimochodem.

„Tak možná jednou, dvakrát, taky byl určitě zamilovaný,“ pokrčí rameny.

„Chápu, nemusíš zacházet do detailů.“ Z toho slova mi je nějak nepohodlně. Mám takové tušení, že ty sny, v nichž jsem Kleida každé noci vídala, na mě měly silnější vliv, než jsem si uvědomovala, protože jinak si to neumím vysvětlit.

Usměje se a upoutává mou pozornost. „Musíš se soustředit na své nitro. Propojit se s přírodou. Nechat odejít vše, co by tě mohlo blokovat, jako strach, nejistota, nebo nedůvěra v proces. Sedával jsem tady se svým otcem, když jsem zjišťoval, kam se ubírá můj potenciál,“ pronese nostalgicky. Radši se nevyptávám, co se s jeho otcem stalo, ovšem bezpochyby to byly jedny z jeho příjemných vzpomínek.

„Takže se mám zaměřit na svůj dech a nechat se unášet?“ rekapituluji vlastními slovy.

„Předvedu ti to.“

Zavírá oči a jeho dech se pomalu ztišuje. Jeho soustředění mě fascinuje. Trpělivě vyčkávám, co se bude dít. Na krátký okamžik mi připadá, jako bych něco viděla – jako by od něho něco nejasného odlétalo. Zatřepu hlavou. To musí být efekt mlhy, která se zvedá od jezera.

Na dlani ucítím kápnout vodu. Napoprvé si toho nevšímám, podruhé už vzhlednu, jestli nezačíná pršet. Zatají se mi dech. Nade mnou se opravdu vznáší vodní stěna? Změřím si Kleidovo uvolněné vzezření, aby mi docvaklo, že mi právě předvádí své umění.

Vyskočím na nohy, abych probádala každičkový centimetr křišťálově jiskřící struktury. Je to jako tekutý diamant. Vážně nemám slov, abych popsala tu nádheru.

Vodní sloupec mě obepíná jako had, snažím se mu nepřekážet, takže pokorně ustoupím. Troufnu si k tomu opatrně natáhnout dlaň. Dotknu se vody. Chová se to jako hladina řeky. Voda mi teče přes prsty a je příjemně teplá. Povzdechnu si, to je neskutečné. Skoro jako v pohádce.

Kleide teď stojí naproti mně. Sleduje mě.

„Jak to děláš?“ žasnu.

Usměje se. „Jsem prostě otevřený.“

Úsměv mu opětuji. „To je neuvěřitelný,“ dodám okouzleně.

„Taky dokážeš neuvěřitelné věci.“

„Pořád se mi tomu nechce věřit.“

„Není důvod, proč bys to nezkusila hned, není to tak složité, jak to vypadá. Pojd,“ pobídne mě. Jak voda pozvolna klesá zpátky do jezera, s neskrývaným nadšením usednu. Vzápětí zavru oči.

Mám zhluboka dýchat. To se mi daří. Soustředím se na tep svého srdce, přesně tak, jak mě naviguje, a postupně mě pohlcuje pulsující rytmus. Čím víc se do sebe nořím, tím intenzivnější mám pocit, že se mi zostrují smysly – zvuky okolo jsou hlasitější. A přitom tak uklidňující. Monotónní šumění dopadající vody mě doprovází každým nádechem. A krásně to okolo voní mořem.

Meditovat jsem se pokoušela už mnohokrát, ale nikdy jsem se nedostala tak daleko – možná to bylo tím vzduchem, tím prostředím, nebo Kleidovým vedením. Rozumím, proč se tu Kleidovi dobře meditovalo. Nevím, jak dlouho takhle praktikuji, než se Kleide opět ozve.

„Až ti řeknu, otevřeš oči. Dobře si všímej veškerých svých pocitů, myšlenek, cokoliv, co ti přijde na mysl, bude důležitým vodítkem. Ano?“

Přítakám.

„Tak otevři oči.“

Pozvednu víčka. Cítím se zvláště. Mám pocit, jako bych se od vnějšího dění v určitém smyslu distancovala, jako bych si zalezla za pomyslnou oponu jeviště. Moje mysl je čistá. Existuje pouze odhodlání a jediný pocit úžasu. Jak prosté. Jak jednoduché to je.

„Co vidíš?“ ptá se stručně.

Rozhlédnu se a teprve teď si všímám, že je něco jinak. Snažím se nepřipouštět si k tělu obavy. Panorama jako by bylo zahalené do mlžného oparu různých odstínů. Jako kdyby mi na oči někdo nasadil duhové, špinavé brýle. Je mi to až nepřijemné. Často mrkám.

„Angery?“ ujišťuje se.

Střelím po něm pohledem a vyděsím se. Kleide je doslova obalen barvami. Zaznamenávám odstíny světle modré a zelenkavé s občasnými šedavými čmouhami, a jak se Kleide snaží zorientovat v mé reakci, zaujmou mě růžové obláčky v oblasti jeho hrudi, smíšené s jakousi červeno-oranžovou barvou.

Napadá mě vysvětlení a skloním zrak ke svým dlaním. Jak jsem správně předpokládala, taky to okolo mé ruky hýří barvami.

Světle modrá, žlutooranžová a záblesky červené. Najednou jsem v rozpacích, když si uvědomím, že jsem Kleidovi určitým způsobem mohla vlézt do soukromí, a barva mlhy okolo mé dlaně se změní. Ztmavne.

Je možné, že vidím pocity? Auru lidí? Vzrušeně se nadechnu a barvy jsou v tu ránu pryč.

„Co se stalo?“ naléhá Kleide.

„Viděla jsem... barvy. Směs barev. Nepamatuji si, jaké to byly barvy,“ mlžím. Muž z jiného světa bude mít zajisté spousty informací, co která barva může znamenat. Já o tom jen mohla spekulovat, takže...

„Vidíš auru,“ potvrdí mé tušení a snad si nevšímá, že se červenám.

„To je moje schopnost?“ vyhrknu. Jeho zamyšlený výraz mě znervózňuje.

„To je základ. Všechno se vyvine časem, tak, jak si na aurické vidění postupně začneš zvykat.“ Ještě chvíli o něčem přemítá a pak vstane. „Myslím, že je nejvyšší čas k obědu. Vrátime se sem zase zítra. Potřebuješ čas, abys to vstřebala. Pojd', ukážu ti, jaké tady rostou byliny.“

Přikývnu, jak s ním souhlasím, a vyrážíme. Ale i přes to se mezi námi udržuje napětí – a Kleide je ponořený v myšlenkách. Přemýšlím nad tím, co jsem viděla, a začínám mít takový dojem, že to jeho mlčení musí mít co do činění s jeho pocity. Ví, že jsem si něčeho musela všimnout, a třeba nechce, abych věděla, co cítí. Ale proč? Snad by se necítil být mnou ohrožen? To je přeci nesmysl. Možná má jen podobnou náuru jako já – jsem většinou uzavřená osobnost a všechny pocity si raději nechávám pro sebe, dokud není zbytí. To mi je sympatické.

Zachmuřím se nad svými závěry. Každopádně jsou to pouhé domněnky.

Byliny na mě působí jako evoluční větev od kopřiv. Nazývá to Elecyanetta, což je pro mě krkolomný výraz. Vysvětluje mi, že většina jídel je připravována právě z této rostliny, protože v sobě obsahuje podíl nejdůležitějších vitamínů prospěšných životu. Kroutím nad jeho popisem hlavou. Jasný. To se rovnou mohli cpát kytkami a neobtěžovat se vařením. Žilo by se mi tu dobře, kdybych se tu narodila, protože vaření zrovna nepatří mezi moje oblíbené činnosti. Ventiluji své názory nahlas, což Kleida rozesměje. Nevím, jestli mám být uražená, nebo se smát s ním. Ale je to nakažlivé.

A to mě opět přivádí ke zvyku všechno okamžitě probírat s Lisou. Je to už takový náš rituál, když se potřebujeme vypovídat – telefon, kafičko, nad kterým strávíme i celé hodiny. Jsme jako dvě drbny, opravdu. Někdy jsme se scházely jen tak, vždy se našlo něco k řešení, jestli to dřív byla moje nízká sebedůvěra a u ní trable s láskou, poslední dobou jsme debatovaly o miminku, dovolené a Peterovi. Znovu si uvědomím, že spojit se s ní není možné.

Chybí mi tu. Co asi dělá? Nebojí se o mne? Musí se o mne bát, vlastně jsem se vypařila uprostřed noci, aniž bych jí o sobě nechala zprávu. A čím jsem si mohla být jistá, Lisa uměla být maximálně vynalézavá, co se týče smýšlení nejrůznějších scénářů, takže by mě vlastně ani nepřekvapilo, kdyby po mně dávno vyhlásila pátrání. Pokud to je pravda, a mně dochází, že s nejvyšší pravděpodobností ano, a shání se po mně, klidně se vsadím, že už určitě zkontaktovala mou rodinu. Suše polknu. Umím si představit, jak moje matka blouzní nejistotou, zatímco můj otec obvolává všechny mé známé. Dělal to tak pokaždé, i před patnácti lety – byla jsem kvůli svým vztahům ve škole tak nešťastná, že jsem nakonec utekla za tetou, která žila sto kilometrů od domova, protože ta mě jediná dokázala pochopit. Přestože jsem věděla, že

mě doma čeká pořádný výprask a dny řevu a dusného vyčítavého ticha. Na to jsem byla zvyklá.

Povzdechnu si, jakkoli si můžeme být vzdálení, musí mít o mne strach. Jsem jejich jedinou dcerou. Nemám ani tušení, co musí prožívat. Co musí prožívat Lisa. Kdybych jí tak mohla poslat zprávu, že jsem v pořádku, tak bych se cítila mnohem líp. Kdyby tu byla možnost, jak ji ujistit, aby zbytečně nešílela a nesnažila se zmobilizovat pátrací armádu, mohla by také uklidnit naše a pak...

Kleide mi podá ruku, abychom se transportovali do domku, a mně se v tom momentu rozsvítí.

Že mě to dřív nenapadlo. Vždyť by neměl být zase tak veliký problém dát o sobě znát. Kleide se mě přeci taky pokoušel kontaktovat a mně se o něm zdálo, jeho vzkaz se ke mně donesl. Do karet mi hraje, že Lisa těmto nadpřirozeným věcem věří dostatečně na to, aby mé poselství mohla brát vážně, takže není nad čím přemýšlet. Neotálím a okamžitě, jak orchestr světél kolem mých zavřených víček skončí, se svými závěry konfrontuji Kleida.

„Jak to vlastně funguje s tím komunikačním zařízením?“
přepadnu Kleida otázkou.

Zůstane na mě zaraženě zírat, pouští mi ruku. Tenhle dotaz zjevně nečekal. Chvilí mu trvá, než mu dojde, jaké mohu mít úmysly.

Nakonec přitaká a vytahuje ten přístroj, který si už mezitím stihl uklidit do kapsy. Přistoupím k němu na minimální vzdálenost, aby mi neunikla žádná informace.

„Pracuje to s tvou myšlenkou. Prostě to tady zmáčkneš, pomyslíš na jméno a mluvíš.“

„To stačí?“

„Ano, to stačí.“

„Co mám mluvit?“

„Cokoliv budeš chtít říct, podstata věci se k příjemci vždycky donese.“

„Takže to bude fungovat?“

„Určitě.“

„Dobře.“

Dychtivě mu to skoro vyrvu z rukou a vzdálím se. Myslím, že musí být mým počínáním pobavený. Otočím se, jestli se nakonec přeci jen nesměje, ale Kleide zrovna mizí v kuchyni. Tak to bylo nejlepší.

Vzrušeně se nadechnu. Není na co čekat. Lisa. Moje Lisa... Mačkám tlačítko.

„Liso. To jsem já. Angry. Ne, nic se ti nezdá, ani nemáš žádné halucinace, jsem to já,“ začnu poněkud nejistě. Najednou nevím, co mám říct, mám divný pocit v krku. Dělam to vůbec správně?

Představuji si, jako by se tu se mnou nacházela v místnosti. Co by mi tak asi odvětila? Nejspíš by mi začala vysvětlovat, co všechno kvůli mně musela podstoupit a jaké stavy si kvůli mně musela vytrpět. Chci jí poskytnout veškeré odpovědi, které by po mně mohla chtít.

„Já vím,“ povzdechnu si, jako bych jí dala za pravdu. „Mrzí mě, že jsem se vytratila bez rozloučení. Ale musela jsem. Měla jsem zlou předtuchu a musela jsem udělat vše pro to, aby k ničemu nedošlo. Prosím, nezlob se. Ale jen takhle jste v bezpečí. Oni si nic nedovolí. Věřím, že ne,“ nadechnu se. Oči se mi plní slzami. Moje reakce mě nemile překvapuje.

Proto přistoupím rovnou k věci. „Fakt. Nemusíš mít o mě strach. Je tu jeden člověk, který se o mě stará. Něco jako tajný agent, chápeš,“ zasměju se vlastnímu vtípu a usmrknu. „Něco jako ochrana svědků, nebo tak něco.“ Zaznamenám, že mě Kleide ode dveří sleduje. Sklápí svůj zrak. Má ve tváři bolestný výraz.

Fajn, tak ať si tam je. Ještě se nadechnu, dokud jsem schopna mluvit souvisle. Snažím se na Kleida nedívat. „Prosím, řekni našim, že jsem v pořádku. Ano? Jestli jsi je už informovala.... Pověz něco, jako že jsem odjela na dovolenou, kterou jsem si konečně vydupala. Jen že jsem se ti o tom třeba zapomněla zmínit, víš?“

Už jsem nucena to položit, hrozilo, že by mé vzlykání nemusela rozluštit – jestli tedy vůbec pochopí ten zbytek. Ukrývám hlavu do dlaní. Možná to nebyl zase tak dobrý nápad, ale musela jsem to zkusit – Lisa si zaslouží vědět, co se se mnou dělo.

„Je mi to líto,“ zašeptá Kleide.

„Prosím tě, omluv mě,“ zamumlám a chvátám k sobě do ložnice. Na stolek položím ten komunikátor.

Přiběhnu k posteli a skočím rovnou do peřin. Musím se sebou něco udělat, musím se přestat litovat. Slzami se nic nevyřeší.

Ale místo toho, abych se snažila se ovládnout, si v mysli teď vědomě pokouším vyvolat okamžik, kdy jsem se cítila nejhůře. Je to už naučený způsob. Je to taková má vlastní meditace. Dokola si v hlavě přehrávám stejné obrazy a dokola si opakuji myšlenky, které mě k problému napadají, dokud se moje zjitřené emoce aspoň nezmírní.

Není to tak, že bych se vyžívala v sebelítosti, to ne. Prostě vnímám, co se mnou ta představa dělá, a snažím se to nezúčastněně pozorovat. Není to tak těžké, jak se může jevit na

první dojem, jen zpočátku je trochu nepohodlné, když se svým negativním emocím nutím čelit – obvykle mají lidi ve zvyku se podobným pocitům spíš vyhýbat, potlačovat je.

Tedy abych se zase nechlubila cizím peřím, trochu jsem se nechala inspirovat postupem na internetových stránkách, které mi Lisa onehdy doporučila. Našla jsem si tam pár zdokumentovaných sezení z terapie a experimentovala jsem. Mělo to hlavu a patu, věděla jsem, že to může fungovat, a taky že jo – zametáním špíny pod koberec se přeci nic nevyřeší, nebo předstíráním, že tam ve skutečnosti žádné smetí není. Moje vědomí fungovalo jako saponát a dělalo mi radost se o tom dokola přesvědčovat.

Za půl hodiny se už cítím o mnoho líp. Přemístím se na pohovku v obývací místnosti. Kleide mě mlčky doprovází pohledem, přijde mi napůl překvapený. Natáhnu se pro jídlo, které zaznamenám ležet na stole a hádám, že bude moje, a slušně popřeju dobrou chuť.

Na oplátku se na mě usměje. Uleví se mi. Ten úsměv mi už chyběl. Když mé srdce zareaguje bušením, kousnu se do jazyka. Moje srdce už fakt začíná bláznit. Snažím si aspoň vychutnat bylinkovou kaši – chutná to lépe, než to vypadá.

Ráda bych se zeptala na meditaci, co bych od svého potenciálu vidět auru mohla očekávat, ale rychle si to rozmyslím. Nechci to téma vytahovat, když má teď dobrou náladu, protože by se zase začal mračit a já nechci, aby se mračil a zase zavládlo dusno. Je samozřejmě jasné, že se o tom někdy budeme muset pobavit, protože za tím účelem tu přeci koneckonců jsme. Nemusíme to však rozebírat teď hned.

Ale taky tu s ním nedokážu sedět a být potichu.

„Řekni mi něco o sobě,“ vypadne mi z pusy, že se nestihnu včas zastavit. Sakra, moje mysl mě zradila. Červenám se v domnění, že na mně musí být poznat, o čem zrovna přemýšlím.

Zarazí se. Měří si mě, zdali to myslím vážně.

„Sám jsi říkal, že na mě určitým způsobem dohlížíte. Máš o mně daleko víc informací, než já o tobě, tak by ses mi mohl taky konečně představit,“ zachraňuji situaci. Udivuje mě, jak otevřeně s ním mluvím. Už jsem stačila přijmout fakt, že Kleide je mým přítelem. To je nejspíš ten důvod. Nehodlám to zkoumat víc do detailů, musím si zachovat zbytky duševního zdraví.

„Ne tak docela. Ano, dohlížíme na tebe, ale to se odehrává pouze na energetické bázi, abys tomu rozuměla, máme k dispozici jen informace o frekvenci myšlenek, které se zaznamenávají do jakýchsi interaktivních tabulek. Ve skutečnosti o tobě vím skoro tak moc jako ty o mně.“

„Dobře.“ Uvelebují se na sedačce. Jak lépe by se na podobných místech dal strávit čas, že?

„Ptala jsem se první.“

Povzdechne si a zavrtí hlavou.

„No dobře.“ Zapře se rukama, aby vstal. Přesune se na křeslo před pohovkou. Chvilí zírání kamsi do dále, aby si srovnal myšlenky.

„Narodil jsem se před dvaceti osmi lety. Mí rodiče se jmenovali Gelda a Maurik Corovi. Dětství a dospívání jsem trávil v duchu tradice, navštěvoval duchařské školy,“ naznačí prsty uvozovky, „našel si přátele, z kterých byla později sestavena Skupina. Můj otec byl naším mentorem. Jsme něco jako rada starších, která snad ani nestárne,“ ironicky se uchechtne. Nechápu, ale nechávám to bez komentáře. „Dohlížíme na zákonitosti a jejich dodržování.“

„Páni, to vypadá na dobrý život.“